2902 c

Marrakesh

den 28 juli 1901.

Käre vän!

Mycken tack skall du ha för dina begge bref. Det förra hade bort besvaras långt före detta, och jag är dig synnerligen tacksam för att du, i stället för att vänta på svar, förekom mig med ett nytt. Du kan väl föreställa dig huru man törstar efter nyheter hemifrån, och du bidrag nog mycket till att släcka den värsta törsten.

Jag har nu suttit öfver två månader i Marrakesh och arbetat riktigt flitigt trots hettan. Men så har jag också händerna fulla för tillfället. Till mitt öfriga arbete har kommit

studier af Atlasberbernas språk,
hvilket mycket intresserar
mig. Jag gjorde en intres-
sant filologisk upptäckt,
och hålla nu på att sätta
den till papperet. Det lycka-
des mig att komma äfver
ett riktigt praktexemplar till
Karl, hemma från ~~att~~ bergen,
och med honom har jag
nu (dagligen) stadeset fyra
timmar i två månaders
tid, och skall taga honom
med mig till kusten
i onsdag då jag ger mig
i väg.

I april och maj gjorde
jag en sexs veckors resa
i och längs Atlas, med långa
uppehåll på ett par orter.
Det var en hörlig tid,
och dock vjuter jag ännu mera
af att i lugn och ro få
sitta vid mitt arbete. Här
i Marrakesh har jag åter
igen — för första gången
sedan september — fått bo

i hus. Äfven det har emella-
tid sina olägenheter, ty skor-
pioner droppa med från ta-
ket. En hade gömt sig
under min hufvudgärd — precis
som du förutsvådde — en
annan hade gömt sig bakom
mina papper. Men då jag
spände upp ett mellantak af
tyg, i hopp att få göra en
rätt fångst, slutade natur-
ligtvis droppningen, — enligt
den gamla lagen att om
regnet och paraplyst.

Ditt bref — det första —
var verkligen profetiskt.
Jag fick det en afton under mitt
långa uppehåll i Dukkala-
stammen, der jag vistades
i en tältby. Följande natt
hade jag könning af röfvare,
som lagt sig på lur bakom
ett stenrös. Det kändes helt
kusligt. Natten var stormig
och becksvart. Byfolket hade
till större delen flyttet med
sina tält till en annan
ort, så att jag endast hade ~~mycket~~

ett var gramsar kvar. Vi
skötte ut väsnades, och det
var icke rådligt att sonna
in. Men tala icke om
mina små äfventyr så att
de komma till mina för-
äldrars öron. Jag vill icke
oroa den i onödan. Rädd
var jag för mina manuskript
och tyckte t. o. m. att du
bade ytterst ett par visa
ord i den moralkaka du
just förut gifvit mig,
ehuru du för öfrigt var
mycket äfverdrifven. Du har
alldeles för goda tankar om
mitt intellekt och du skall
få se att du ännu skola
komma så skam.

Tack för kinesen. Han
sade många sonna ord.
Det står allt bedräfligt till i
Kina, icke minst vid dess
högskola under hjelteregementet.
Men, vet du, det är
verkligen ljufligt här, i
denna stillhet – mej så alldeles
stilla är det icke – men i
denna frihet. Tycket af små

29026

förhållanden är obidligt, men den fria ensamheten, den är storartad. Så länge jag ännu har en rad oskrifven af min bok, kan jag icke på ledsamt, (Och det räcker ännu länge innan jag kommer till sista raden). Morocko-studierna intressera mig nog ochså i hög grad, men ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mig dagens högtidsstunder än dock de som egnas åt moralen. Jag önskar af allt hjärta att äfven den må, trots de ovaliga förhållandena, finna ro att arbeta på den bok

Din uppsats av Nietzsche har jag icke fått. Jag längtar mycket att få se den. Nu god natt! Vedergäll åter ondt med godt och skrif snart om